

ԿՐՈՆԱԿՈՆ

ԿԵԱՆՔԻ ԽՕՍՔԵՐ

«Տէր, առ ժողորմիցուք, բանս
կենաց յաւիտենականաց ու-
նիս:» (Յովն. Զ. 69):

Մարդը իր գոյութեան առաջին օրէն
ցտնկացած է յաւիտենական կեանքի եւ
անմահութեան: Այդ փափաքը ունին նաեւ
այսօրուան մարդերը առ հասարակ: Յար-
գելի են անշուշտ այն սակաւաթիւ բացա-
ռութիւնները, որոնք յաւիտենական կեան-
քի փափաքը չեն զգար:

Ո՛րքէ կռւ գայ մեզի յաւիտենական
կեանքի կամ անմահութեան այս հզօր փա-
փաքը, և փ՛նչպէս կրնանք ձեռք բերել
անոր իրականացումը:

Անմահութեան փափաքը մարդուն
ներսը գոյութիւն ունեցող բնածին զգա-
ցում մըն է, մարդկային քնութիւնը
յատկանշող պարբերէն մին է այն: Այս
իրողութիւնը հաստատուելու համար բաւա-

կան է աչքի առջև բերել Եդիպական մո-
միտները, որոնք իրենց երթնացած շրթ-
ներով լուիկ կը կրկնեն իրենց յաւիտենա-
կան իղձը յաւերժական կեանքի:

Շատ իմաստուններ և իմաստասէր,
ներ ջանացած են ընել իրենց լաւագոյնը,
ցոյց տալու համար մարդոց այն համբան
որ կը տանի դէպի անմահութիւն: Անոնց
աւելի կամ պակաս յաջող ցուցմանքները
սակեցոյց հանդիսացած են բիւրաւոր ան-
հատներու, ընթանալու համար գաղափեր
այն ճանապարհով որ կը հանէ մարդը երկ-
նամերձ քարձունքներու:

Որքան ալ որ վսեմ էին հին իմաս-
տուններու քարոզած սկզբունքները,
այնուհանդերձ անբաւարար կու գային՝
լիովին գոհացում տալու մարդոց հոգեկան
պահանջքին: Եւ ահա Գալիլիայ խոնարհ
բլուրներուն վրայ սկսաւ հնչել հմայիչ
ձայն մը, որ մարդոց սիրտերն ու հոգի-
ները առինքնող սո՛մ մը ունէր: Զայն մը,
որ յաւիտենական կեանքի նոր խօսքեր
կը հնչեցնէր, պարզ ու յստակ, վսեմ ու
սրաագին:

Այդ ձայնը իր ետեւէն կը քաշէր մար-
դերու խումբ մը. մարդեր՝ կարօտ լոյսի,
կարօտ իմաստութեան, կարօտ հոգեկան
վերացումիւ: Այդ նոր Վարդապետը ահա
ունէր իրենց փնտապը: Կեանքի, բարձր

իմ ժողովուրդն է մեր պատմութեան ոսկին: Ոսկիները կու գան ու կ'երթան.
ժողովուրդն է որ կը տեսնէ: Այսօր, այս խորանին վրայ, ես օրալէսդի մէկ հայ
օրքի կամ մանուկի արցունքը տեսնեմ, մէկ հայ ընթացիկի սեղանին վրայ
պատառ մը հաց հայթաթեմ, իբրեւ Կաթողիկոս Մեծի Տանն Կիլիկիոյ ըն-
թութեան ասեմ ինծի տուած այս ոսկի արծիւր, այսօր ձեր բոլորին առջեւ
կը հանեմ եւ զայն համբուրելով կը դնեմ այս սուրբ սեղանին եւ կը խոստա-
նամ ձեր բոլորին, որ գերագոյն կարելիս պիտի ընեմ որ մեր ժողովուրդին
համար ինչ որ Աստուած ինծի տուած է՝ զայն իրեն վերագարձնեմ մեր ժողո-
վուրդի վերականգնումի մէջէն: Այս յոյսով կը համբուրեմ Ս. Սեղանը եւ կը
սեկնիմ մէկ-երկու օրէն դէպի Անթիլիաս:

Երբ աւերակեալ Լեւինտական ու Սպիտակ այցելեցի, փանդած շէն-
քերէն երկու կոտորած օտարակի կտորներ վերցուցի գետիկէն: Զանոնք խաչի
վերածած, եւ փոխան ոսկի արծիւքի խաչի վերածած, յաջորդ կիրակի Ան-
թիլիասի Ս. խորանին վրայ պիտի գառնամ եւ ժողովուրդին պիտի ուղղեմ
իմ խօսքը ձեր սիրոյ ու եղբայրութեան, հայութեան միութեան քարգմանը
հանդիսանալով սփիւռքի մեր ժողովուրդին:

կեանքի, յաւիտենական կեանքի ըզմալի խօսքեր կը թռչէին Անոր շրթներէն: Ան իր շուրջը կը ստեղծէր մաքսիսական դաշտ մը, որուն մէջ պարտաւորիլ այնքան քաղցր էր և հեշտալի:

Վարդապետը կը խօսէր հեղինակու թեմամբ, կը խօսէր օրով, կը խօսէր աւինքնող քաղցրութեամբ: Անոր խօսքը դիւթիլ էր և սրտագրաւ: Անոր քարուղած գաղափարները կը վերադնէին լողիկն միտքն ու հոգին դէպի եթերային լուսաւոր քարձունքներ: Անոր մեղմանունը քառերը կը թափանցէին ունկնդիրներու կորդացած գանկերէն ներս, հոն յառաջանցնելով հոգեւոր հրդեհներ: Զինքը մէկ անգամ լսողները՝ երկրորդ անգամ ալ կու գային ունկնդրիլու և ընտրեալներու խումբ մը ինքզինքը անկարող կը զգար բաժնուելու Անկէ, որ ունէր յաւիտենական կեանքի խօսքեր:

Վարդապետը սակաւ տարիներ միայն բուրբեց այս երկրին վրայ, վասնզի մահաշունչ խորշակներ ուղեցին չորցնել այն ծիւրերը որ սկսած էին փթթիլ հոգիներու մէջ: Յորհնի արտերուն ըտրիլի տեսքը դրդած էր նախանձը չարին, որ փուսթաց իր որսմին խաւարը խառնել ցորենի լուսառիկ սպիտակութեան:

Երկնային սերմնացանին սակաւ տաքիներու վաստակը սակայն բաւական եղաւ որ մարդիկ ունենան Աւետարանը, Գիրքը կեանքի խօսքերուն, որ կոչուած էր շուրաւորելու մարդոց հոգիները, ցոյց տալու անոնց՝ յաւիտենական կեանքին տանող իրերոյ համապարհը: Այդ ճամբան թէն նիկ էր՝ բայց կը բաւէր պարունակելու քաղմութիւնը նուիրեալներու, որոնք պիտի ուղէին քարձանալ դէպի յաւերժական կեանքի երկնային կայանները:

Սիմոն Պետրոս վերջապէս դատած էր այն վարդապետը որ յաւիտենական կեանքի խօսքեր ունէր, և հետեւեցաւ անոր քայլերուն: Իր յայտարարութիւնը, արտասանուած ասկէ մօտ քսան դարեր առաջ, այնօր ալ տակաւին կ'որձագանգէ շատերու հոգիներուն մէջ: Հոգիներուն մէջ անոնց, որոնք չեն մարած անմահութեան փրկարար տնէն, և կը ցանկան

Ս. ՊԵՏՐՈՍ ԵՒ Ս. ՊՕՂՈՍ

Մեր Շարականցին մէջ Վելխաւար Առաքելոցն պիտակուած Առաքելոց դասու այս արտաններուն խնկելի յիշատակը կը կատարուի բոլոր միւս Եկեղեցիներու մօտ Յունիս ամսոյ 29ին, մեծաշուք հանդիսաւորութեամբ (մանաւանդ Հռովմէական Կաթողիկէ Եկեղեցւոյ մօտ, որ նկատուած է քահանայական և այլ ձեռնարկութիւն կատարելու նախապատիւ օրը): Իսկ մեր մօտ ալ միշտ միտսին տօնուած զոյգ այս առաքեալները կը տօնուին տարուան վերջին օրերուն: Ս. Մննդեան տօնը — կամ շարաթապոնքը — կանխող Աւագ Տօներու շարքին: Առաջինը կոչուած է Նահ Բլէմ հաւատոյ, իսկ երկրորդը՝ Էսոթ, ընտելելոյ կամ Բնիթանոց առաքելաւը: Յունաց մօտ մեծ այդ տօնով վերջանէր կը դուրի Առաքելոց Պատրիկ, որ կը սկսի Հոգեգալուստէն ութ օրեր ետք:

Ս. Պետրոս մէշա կը յիշուի գլխաւոր առաքելոց դասուն, գոնց տարիքով եփրդապոյնը ըլլալուն: Դաւիթիացի էր և զբաղւածով ձկնորս, իր կրտսեր եղբոր՝ նախակու Անդրէաս առաքեալի հետ: Ամուսնացած էր և, ըստ Լպօնեական աւանդութեան, ունէր դուստր մը՝ ֆեթթընիլա անունով, որ կը նշանակէ Դուստր Պետրոսի և որ անցած է Լուսին Եկեղեցւոյ տուրքերու շարքին, Մայիսի 31ը դուսնալով իբրեւ յիշատակութեան օր:

Պետրոսի բուն անունը Սիմոն էր: Սիմոն և առաքելներէն, որ անուանաւ փոխութեան ենթարկուեցաւ Փրկչին կողմէ: Պետրոս (Յունարէն Պետրէ = վէմ) կոչուեցաւ իր հաւատքի ամրութեան հա-

ըլլալ յաւերժական կեանքի անսպառ Աշխարհին մօտ, յազնալու համար՝ հոգիներու անմահարար նեկտարով: Անոնք, ձայնակցելով Սրբազան Առաքելին, կը կրկնեն. Տէր, որովհետ պիտի երթանք, յաւիտենական կեանքի խօսքեր ունին Դուն:

ՆՈՐԱՅՐ ԱՐԳԵՊՍ.